

Párizs 1968. május

UL de Marne

LES UNES AVEC LA C.G.T. POUR LA FENSE DE LEURS REVENDEMENT

FEDERATION EDUCATION NATIONALE

C.F.D.T.

UNION LOCALE

REDUCTION DU TEMPS DE TRAVAIL POUR L'EMPLOI

SYNDICAT DU VAI

UNION LOCALE des SYNDICATS C.G.T. F.S.M.

F.S.M.

DEPARTEMENT DE LA SEINE

NON A LA C.G.T. VIVE LE REGIME

à la GRECCO PERSONNELLES

VALERIE

40 HEURES TOUT DE SUITE

BONNE DU

BO EYES

MARPIL

URS

ERTI

ENER

PO

SECTION

FEDERATION

CONTRA

INDU-SESSIVITE

SECTION

FEDERATION

SECTION

SECTION

SECTION

SECTION

SECTION

SECTION

SECTION

SECTION

SECTION

DIÁKLÁZADÁSOK PÁRIZSBAN

1968-ra a nyugati blokk és a nyugati országok alkotta közösség megfelelő élethelyzetre és körülményekre tett szert. Azonban az események nem álltak meg, leginkább a hidegháború eseményei miatt. Az Egyesült Államok vietnámi háborúja a kor fiatal generációit új döntésekre készítette, sokan elégették a behívójukat, valamint elindult a hippie mozgalom, lázadva a mozgalmas világ ellen. A vietnámi háború híre az egész világot befolyásolta, és nem volt kivétel Európa sem.

1968 egyfajta forradalmi hullámmal rendelkezett, és nem csak pacifista jelleget öltött, hanem a modern kori emberi szabadságjogok mellett is kiállt. A vívmányokat képviselve indult el a mozgalom Párizsban is, amit azért is lehet kiemelni, mert az Európai Közösség területén zajlott le, és mint Amerikában, itt is az egyetemisták és fiatalok mozgalmaként íródott be a történelembe.

A fiatalok a párizsi egyetem nanterre-i fakultása miatt indították el mozgalmukat, ugyanis a hallgatók nemei közötti viszony mérséklését nem tudták elfogadni. Az egyetem és az állam a fakultás bezárását is a lehetőség sorába vetette.

A tüntetők radikális egyetemi változásokat követeltek, valamint a fogyasztói társadalom ellen emelték fel a hangjukat.

Közvetlen előzményként szolgált, amikor az egyetemisták felvonulása május 22-én az egyetem igazgatósági épületének elfoglalásába torkollott. Május 3-án a mozgalom hírére a Sorbonne hallgatói is kifejezték szolidaritásukat, aminek következményeként a diákszervezetek egymás ellen fordultak, és heves konfliktus vette kezdetét, amit a rendőrségnek kellett lecsillapítania. Párizs utcái elszenvedték a harcokat, a közelharc egyre súlyosabbá vált, aminek hatására barikádok, utcakövek, betört kirakatok és kiégett autók jellemezték az összetűzéseket.

A dulakodás következményeként több százan sérültek meg, és mintegy 500 tüntetőt tartóztattak le.

A lázadó fiatalok támogatást kaptak, és végül a szakszervezetekkel együtt a tüntetés sztrájkmozgalommá duzzadt. Május 13-án mintegy 750.000 személy vonult ki az utcára, mindemellett a rádió, a televízió és az állami hivatalok is ellenállást tanúsítottak. A munkások gyárakat foglaltak el, hogy kifejezzék igényüket a béremelésre, a rövidebb munkaidőre, mindemellett több szociális juttatásra volt szükségük.

PAPETERIE

PAPETERIE
JOSEPH
GIBERT

Május 20-ra egész Franciaország megbénult, ugyanis a sztrájkhullám képtelen volt veszíteni a lendületéből, és egészen júliusig kitartott. Az akkor aktuális kormány nem tudott úrrá lenni a helyzeten, hiába a rendőri fellépés. A lázadás Charles de Gaulle bukását idézte elő, annak ellenére, hogy a közbeszédben hatalmát megrendíthetetlennek tartották. Jelentős fordulatot idézett elő, amikor a diákmozgalmak élén álló Daniel Chon-Benditet kiutasították az országból. Erre válaszul a diákok felgyújtották a tőzsdét, ami egyrészt a kapitalizmus egyik fellegvárának számított. A kaotikus helyzet elhozta de Gaulle válaszat, ugyanis egy televízióadásban szociális és egyetemi reformokat ígért, de a lemondási kérelmeknek nem tett eleget.

A tábornok ugyan megnyerte a választásokat, 1969-re mégis lemondott, ugyanis támogatottsága visszafordíthatatlanul megrendült.

A párizsi diáklázadások implicit következménye egy új kultúrtörténeti korszak felbukkanása, és egy új generáció feltűnése a közéleti porondon. Az események közvetlenül hatottak a világpolitikára, pontosabban két értelemben. Egyrészt 1968 mintául szolgált a többi ország, és a világ fiataljai számára, és számos megmozdulást okozott, ugyanis egyfajta új attitűdöt formált. Másrészt bekövetkezett Charles de Gaulle bukása, aki az az államférfi volt, aki megvétózta a britek belépését az Európai Közösségekbe.

1969-ben az Egyesült Királyság harmadik alkalommal is benyújtotta csatlakozási kérelmét, ami a francia politikus hatalmának hiánya miatt zöld utat kapott, és végül a szigetország tagországi státuszban részesülhetett.

Források

<https://www.jakd.hu/index.php?p=evfordulo&id=1433>

<https://mult-kor.hu/cikk.php?id=20531>

<https://ujkor.hu/content/valtozas-szele-az-ujbaloldali-diaksag-1968-forradalmi-megmozdulasai-franciaorszagban>

https://hu.wikipedia.org/wiki/Daniel_Cohn-Bendit

